

תושבי כפר אליסר עלו על יצועם כשלבם סמוך ובטוח שהבוקר שיבוא ישיב להם את שגרת יומם. בה בעת הם ניסו להסיח את דעתם מהמזימות שיום המחרת ודאי חורש נגדם, עתה לאחר שח'לדון החליט לחטוף אותו ולהסוות את דמותו.

ח'לדון חלף בסמטאות הצרות, מביט בחרכי החלונות והדלתות ששרידים של אור הסתננו דרכם, וחמימות התנומה הכבדה על זוהרו. אחר כך שם פעמיו אל רחוב החנויות, שבו קידמו את פניו הצלונים שהוגפו בפני העכברים הרוחפים את אפם לכל מקום, וכלבי הרחוב המחפשים דבר מאכל שירגיע את בטנם ההומה. כשעבר ליד החנות של מוכר הנייר זיידון, התעכב קמעה להתבונן בצלון המורד, שכבר כמה חודשים לא התרומם.

שאלוהים יחוס עליך, יא זיידון, הוא חשב. זה כמה חודשים החנות שלך סגורה ואין לך יורש, לא אישה ולא בן משפחה. כזר חיית בכפר אליסר, וכזר מֵת, בלי שאיש ידע מי אתה ומנין באת.

כשהיה נער צעיר, החל ח'לדון יום אחד לפקוד את חנות הנייר ולהיעמד בפתחה. בהגיעו היה זיידון נועץ בו מבט או שניים, ואחר שב ונועץ את עיניו המזוגגות בספר שהחזיק מולו בזווית מורמת שהקלה עליו את הקריאה. כך נהגו שניהם במשך שבועות אחדים, הנער ח'לדון עומד בפתח החנות, וזיידון המוכר המוזר ניצב מאחורי הדלפק של החנות הגדושה בערימות של נייר צהוב שאין להן דורש.

ואיזה צורך יימצא לנייר בכפר שאין בו אף בית ספר או פּתֶאבֶּ? עם זאת, בדרך פלא היו ערימות הנייר הולכות ומתמעטות, עד שהחנות היתה מתרוקנת מהן כליל, ולאחר זמן־מה היתה שבה ומתמלאת בהן עד אפס מקום. ח'לדון הנער היה מגיע מדי יום, עומד על מפתן הדלת ומתבונן בפניו של המוכר ובעיניו הנעוצות בספר מבעד למשקפי צבט עגולים. הוא לא הצליח לפענח את סוד היעלמותו של הנייר ואת סוד הופעתו המחודשת. גם את אדישותו של בעל החנות, שלא נהג לגרשו כשאר בעלי החנויות, לא הצליח להבין.

יום אחד הניח זיידון על מפתן החנות כוס חלב וכמה תמרים. הנער שהיה רעב הסתכל על החלב והתמרים והשתוקק להרימם. הוא בלע את הרוק שהצטבר מתחת ללשונו וחיכה שבעל החנות יפנה את מבטו הצדה לכל יתפוס אותו ברגע של חולשה. תוכניתו היתה לשזוף במבטו את התמרים עד שישבעו עיניו, ואז להחזירן למקומן בהבעת בוז לנוכח עיני המוכר. אבל זיידון לא השיב לו מבט, ולבסוף מעך ח'לדון את התמרים בסוליות נעליו, הטיח את כוס החלב ברצפת החנות והסתלק מהמקום בריצה. הוא רץ עד שהרגיש כי יצא מטווח סכנה, ואז הסתובב לוודא שהמוכר אינו דולק בעקבותיו. כשנפנה לאחור ראה אותו מרחוק, יושב בחנותו באותה תנוחה מוכרת וקורא בספר המונח בין ערימות הנייר.

לאחר אותו אירוע הדיר ח'לדון את רגליו מן החנות במשך כמה ימים. הוא לא ממש נעלם, אלא בחר להתחבא ולצפות מרחוק במוכר, שלמרכה התמיהה, התעקש להניח מדי יום כמה תמרים וכוס חלב בפתח החנות. האם הוא טומן לח'לדון מלכודת לפתותו, וכשיתקרב יתפוס אותו ויכה אותו כעונש על מעשיו? ואולי זהו דגל לבן שהרים כדי לגרום לח'לדון להאמין שהוא אינו נוטר לו ואינו רוצה ברעתו, ואולי אפילו מוחל לו? אילו רצה להעניש אותו, היה ודאי עושה זאת מיד או לפחות מתקומם. הוא היה יכול לצעוק, לכעוס, לקלל או להטיח בו כינויים נבזיים, אבל דבר מכל אלה לא עשה. הוא רק

המשיך לעמוד במקומו, כאילו הבין מה עבר בראשו של ח'לדון כשזרק את הכוס ונמלט מהמקום.

בימים הבאים ביית מוכר הנייר את ח'לדון כמו שמבייתים חיית בר, בסבלנות ובערמומיות. יום אחד חצה הנער את מפתן הדלת והתיישב על הרצפה. המוכר הסיר מאפו את המשקפיים והתבונן בו, לאחר מכן שב והניח אותם על אפו, נטל את הספר בידו, פקח את עיניו לרווחה והתבונן בו בעיון, כשפיו מחייך. ח'לדון קם, ניגש לכוס החלב ושתה את החלב כולו בבת אחת. אחר כך אכל ברעבתנות את התמרים ועיווה את פניו כדי שידמו ככל האפשר לפני קוף.

זיידון ביית את ח'לדון, וח'לדון אימץ אותו בסתר לבו לאב, תחליף לאביו שנפטר עוד בטרם יבש משפתיו חלב אמו. זיידון חינך את ח'לדון ולימד אותו את הדברים שגבר אמור ללמד את בנו היחיד. הוא אחז בכף ידו הקטנה, הצמיד את אצבעותיו לעט ורשם איתו על נייר: ח', ל', ד', ו', נ! אתה רואה, ילד? כתבת את השם שלך! הילד הוצף אושר ושמר את הנייר במשך שבועות, עד שהאותיות נמחקו והקפלים נקרעו. אז חזר בעיניים דומעות למוכר הנייר.

"אין דבר," אמר, "אלמד אותך לכתוב את השם שלך על נייר חדש, ואלמד אותך לכתוב את כל האותיות, לפענח את הרמזים שלהן ולצוד את לכבותיהן."

בוקר אחד הופיעה אמו לאחר שעקבה אחריו בחשאי כדי לעמוד על פשר היעלמויותיו החוזרות ונשנות. היא נכנסה לחנות והתפרצה כהר געש, פולטת צעקות וצרחות, קללות והאשמות. לבסוף סטרה לח'לדון ומשכה אותו בכוח להשיבו הביתה. זיידון שעמד בכניסה נשבע לה שאין בכונתו להרע לילד, אלא רק ללמדו קרוא וכתוב, כי הנער נראה לו כלהבה של חוכמה, כאדמה פורייה העתידה להניב פירות מוכחרים. האם העבירה את מבטה בין בנה ובין המוכר, מנסה לעמוד על הקשר בין אותן מעלות יפות ותכונות טובות שצוינו ובין בנה השובב, המלוכלך והסורר, השופך את דמם של חתולים וכלבים משוטטים ורוצח חרקים וזוחלים.

לבסוף מצא זיידון את המפתח ללכה. הוא הציע שהילד יעבוד אצלו בחנות תמורת שכר שבועי. האם הבליעה חיוך, קימטה את מצחה ושאלה: "כמה?" מוכר הנייר ענה לה: "כמה שתרצי." היא נקבה סכום, והוא הסכים. במהלך שיחתם עמד ח'לדון ביניהם, מוחט את אפו ומוחה את דמעותיו. בטרם עזבה, סידרה את בגדיו של ח'לדון והורתה לו לציית להוראות של "מְעֵלָם זיידון". המוכר התיישב, מותש, והחל לספוג את הזיעה שערפלה את ראייתו והכתימה את עדשות משקפיו. ח'לדון לא הותיר לו שהות להשלים את הפעולה. הוא הטיל את עצמו לחיקו וחייב אותו, טומן את ראשו הקטן בצווארו.

שאלוהים ירחם על זיידון, חשב עתה ח'לדון, איש רחב לב, רחמן ואצילי הוא היה. הוא חש שעם לכתו התייתם עשרות פעמים: שאיבד אב, ואח, ומורה, וידיד ומשפחה. הוא נזכר ביום שבו הביא לזיידון ציפור פצועה שמצא מוטלת על הארץ כדי להוכיח לו שאיננו רוצח חיות כפי שאמו טענה. זיידון נטל את הציפור, ליטף את שעריו ועזר לו ליישר ולקבע את כנפה השבורה. לאחר שהחלימה הוא החזיר לח'לדון את הציפור ואמר: "זה בו צעיר, יא ח'לדון. תרצה להשאיר אותו אצלך?" ח'לדון השפיל את עיניו. "אני מבין," אמר זיידון. "לא צריך להרגיז את אמך. נשאיר אותו בחנות עד שיגדל, ותאמן אותו לצוד ולעוף. אחר כך נשחרר אותו, שיחזור למשפחתו. אתה רוצה לבחור לו שם?"

"חר (חופשי)!" ענה ח'לדון.

"טוב," אמר זיידון, "אם כך נקרא לו חֲרָאֵר."

חראר גדל והיה לבו גדול, אך אף על פי שלמד לעוף, וח'לדון הרבה לשחרר אותו, הוא לא חזר לחיק משפחתו, אלא נשאר ללון על העץ שמול החנות. ח'לדון ניסה לאמן אותו לצוד, אך הוא סירב. בבוקר, כשהיה בא לחנות, היה פוגש את הבז, ובשובו לאמו היה נפרד ממנו. "איך הוא גדל, אם אנחנו מאכילים אותו רק פעם ביום והוא לא יודע לצוד?" שאל יום אחד את זיידון.

”יש בחיים תעלומות שלא תמיד אפשר לפתור,“ השיב זיידון.
”כמו התעלומות שלך והסודות שאתה מסתיר?“ שאל ח'לדון, אבל
זיידון שתק, וח'לדון התנצל כפי שעשה בכל פעם ששאל את זיידון
על עברו ולא נענה. את הסוד הזה זיידון לקח איתו אל הקבר.

* * *